

Lemmikin tahon minäkin

Kirjoittanut Saara Tella

Lemmikin tahon minäkin,
jonkunlaisen muusakseni.
Runon vääntöön vänkäriksi.

Taho en minä hevosta,
kaiho kauramoottoria.
Pegasosta siivekästä
singahtamaan aurinkohon.
E n ees huolis siivetöntä!
Nouse en satulan päälle,
jos se ratsun on selässä.

Pienen koiran ottaisinko?
Villakerän veikeilijän,
kanssain hyörivän epelin.
Vaiko hurtan suuremmankin,
susikoiran Irlannista?
Dogin Tanskan kasvattaman?
Vai pikku nöpö kisusen,
kehräilevän killisilmän,
hiirensurman suurenmoisen.
Maitoo latkivan mutukan?

Syntyiskö runoa sitten?

Sanat itse laskeutuisi
jonoon oikeille riveille?
Runojalat laskettuina
marssisivat paikoillensa?
Eikä liioin mankeleita
tarkistukseen tarvittaisi,
Eikä lunttilappusia,
mistä katson tarkat painot.

Taidan ottaa kultakalan!
Liehupyrstön pyttysehen!
Sitä turha tielle viedä,
hyvin se pysyy kipossa.
Pääsen paljon helpommalla.
Senkun itsekin löhöän,
makailen kevääseen saakka.
Kellottelen talven pitkän.

Kala kertoo juttuvinkit,
kun vaan einettä ripotan.
Ruokin, tietty riimisammon,

Lemmikin tahon minäkin

Kirjoittanut Saara Tella

annan reilusti evästä
mussukalle muusalleni!

Kostea vaan on vähäsen.
Ei kelpaa unileluksi!
Sänkyynkään en viereen huoli.